

Број 7

ЛН 2013

ЛИСТ УЧЕНИКА ☺

Основне школе « 22.октобар »

Бачки Моноштор

Када ће већ!

Уморни, бледи, на измаку снага, јунски расположени, када нас све мами и све нам је досадно, морамо да будемо у школи, жалиће се ђаци. А шта ће рећи наставници?! Верујте, и они једва чекају звона за крај и ове школске године. А у жељећемо се једни других до септембра. И тако, обострано чекајући, дочекасмо још једно издање часописа,седмо. Ако је веровати у симболику бројева, то је добар, заокружен, магичан, срећан број. Све ово имајте у виду када отворите странице, те се пре свега насмејите!

Ми настављамо да светлимо, да укидамо мрак и када нам се чини да смо једини који носи светиљке. Лепота нас разнежи и већ спремни да одустанемо, упали се у нама фитиљ и реч крене. Нека ова светлост и вас угреје и не брините, када прочитате часопис, једини Аладин који може изаћи је Срећа.

Уредништво

Година 2013

ПОЗДРАВ ОД УЧЕНИКА, НАСТАВНИКА И ДИРЕКТОРА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „22.ОКТОБАР“ ИЗ БАЧКОГ МОНОШТОРА СВИМ ОСМАЦИМА ШКОЛСКЕ 2012/2013. ГОДИНЕ

СРЕЋНО!

Погледај у небо

Погледај, погледај тамо далеко
докле год ти поглед сеже,
Ухвати линију хоризонта
И живи у сваком тренутку свога живота.

Погледај, осети, удахни, замисли
Како ти се поглед губи
У тој плавој боји.

Осети срећу срца свога
И пробуди се са осећајем тога,
И замишљај, како је могуће:
Гледати, а не видети, слушати, а не чути?

Небо, погледај у небо,
Бесконечно плаво, видљиво,
А нестварно

Радмила Бјелопетровић, 8.а

Желим да будем дете

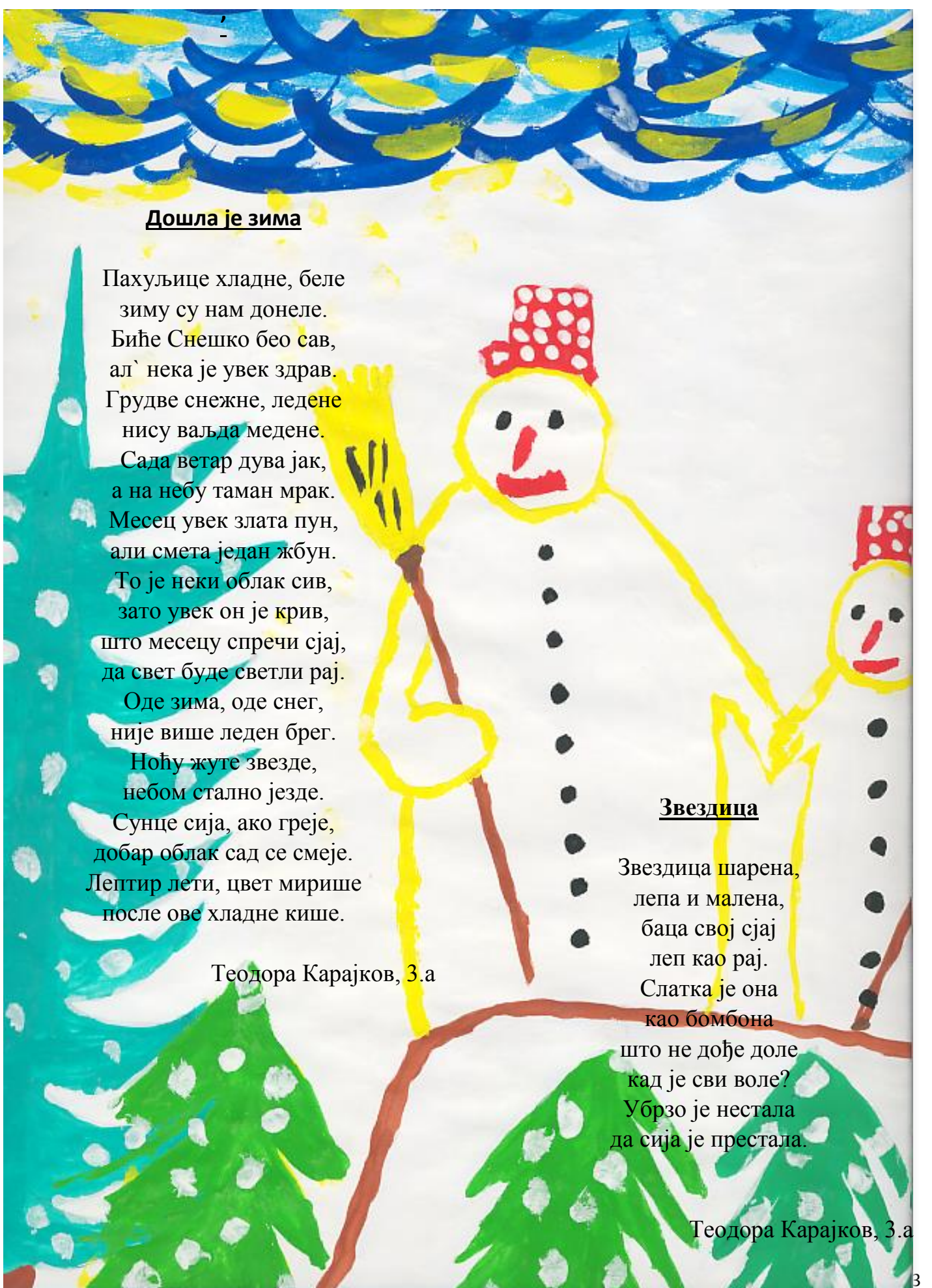
Испред мене је огроман мост
који спаја дечји и одрасли свет...
Маштам да пређем преко чаробног моста, маштам о ономе што је преко.
Кренем, па застанем.
Зар је лепше на другој страни? Зашто не могу да одолим ономе што ме мами?

Затим се осврнем и видим како ми машу моје лутке, како ме играчке моје желе, тугују, плачу...
Корак у назад тад направим, не могу лако све да их оставим.
Изгледа: са мнош нешто не штима!
Желим да одрастем, ал` желим још мало да останем с њима.

Поново мој поглед привлачи мост.
Преко су одрасле девојке и момци, дотерани, лепи, блистају, смеју се, изгледају срећно...
Као да ме зову и не дају ми мира, кренем, па станем и не знам шта ћу.
Онда погледам око себе, видим најдрагоценије ствари свога детињства,
тад чврсто одлучим – остајем овде!

Остајем овде где се још расте,
остаћу докле год желим,
овде је сасвим све у реду!
Нећу да журим, нећу да летим на неким светом непознатим.
Хеј ви, са друге стране моста, немојте још неко време да ме зовете!
Желим барем још неко време да будем право правцато дете!

Јована Громовић, 6.а

Дошла је зима

Пахуљице хладне, беле
зиму су нам донеле.
Биће Снешко бео сав,
ал' нека је увек здрав.
Грудве снежне, ледене
нису ваљда медене.
Сада ветар дува јак,
а на небу таман мрак.
Месец увек злата пун,
али смета један жбун.
То је неки облак сив,
зато увек он је крив,
што месецу спречи сјај,
да свет буде светли рај.
Оде зима, оде снег,
није више леден брег.
Ноћу жуте звезде,
небом стално језде.
Сунце сија, ако греје,
добар облак сад се смеје.
Лептир лети, цвет мирише
после ове хладне кише.

Теодора Карајков, 3.а

Звездица

Звездица шарена,
лепа и малена,
баца свој сјај
леп као рај.
Слатка је она
као бомбона
што не дође доле
кад је сви воле?
Убрзо је нестала
да сија је престала.

Теодора Карајков, 3.а

Јесен је, јесен рана

Јесен је, јесен рана,
пада лист са грана,
мисли се јесен рана
која ли је то страна?!

Јесен се спрема сада
да отпутује преко грана,
шарени лист опет пада,
мисли се јесен рана.

Драгана Павасовић, 4.а

Иде јесен

Иде јесен,
лишће ниже,
сад је чујеш,
све је ближе.
Иде јесен,
лишће ниже
и прашину
горе диже.

Теодора Карајков, 3.а

Моје село

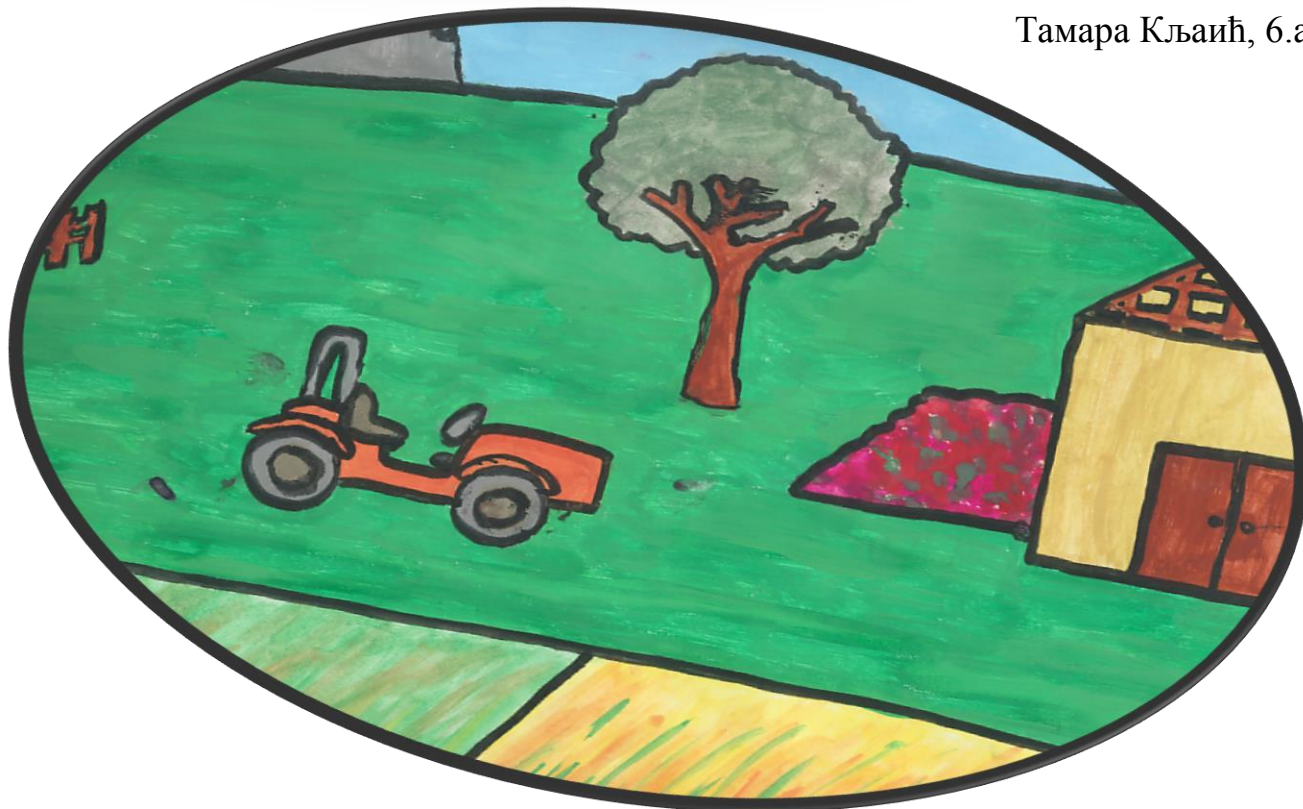
Село је моје
пространа равница,
у њему живе људи, великога срца.

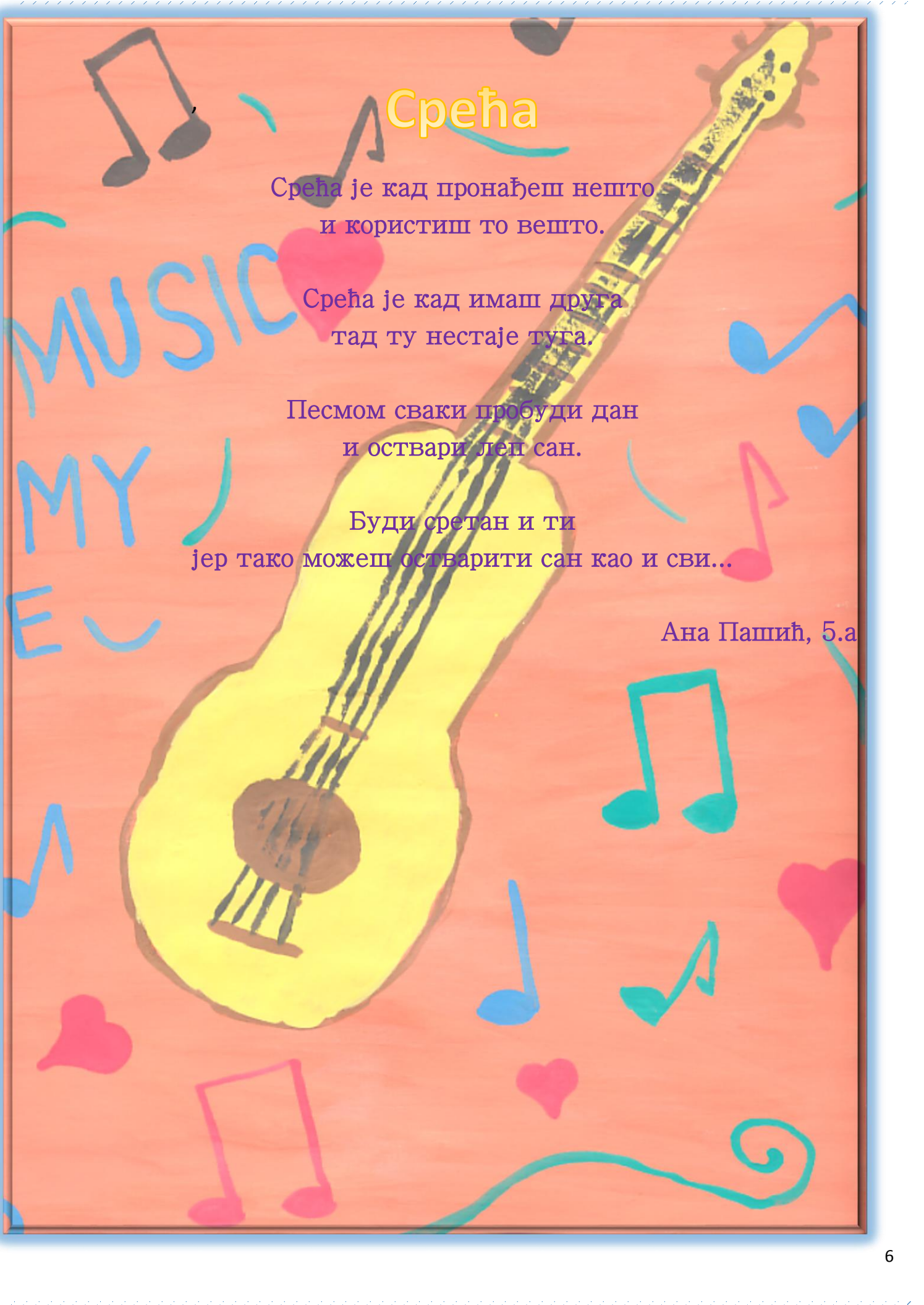
Шума и вода
дају му посебну лепоту,
многи у њему
доживе стоту.

Сваком пролазнику
широко отворе врата,
пруже топлу реч,
вреднију од злата.

И зато је село моје,
толико мени драго
ма где да одем
у срцу га чувам
ко највеће благо.

Тамара Кљаић, 6.а

Срећа

Срећа је кад пронађеш нешто
и користиш то вешто.

Срећа је кад имаш друга
тад ту нестаје туга.

Песмом сваки пробуди дан
и оствари леп сан.

Буди сретан и ти
јер тако можеш остварити сан као и сви...

Ана Пашић, 5.а

Нека ме нико не схвати погрешно,
са мном се нешто дешава
можда ће вам бити познато или смешно,
ал' овај проблем мора да се решава.

Сасвим је нормално кад отворим књигу
да читам оно што у њој пише,
ал' чудног чуда код мене у књигама
као да ни слова нема више.

Стварно, као да ништа не пише!

Па дође мама, само ме гледа,
изађе из собе, па опет уђе и схвати у шта се буљи,
не може, а да се не насмејуљи.

Каже ми лепо: "Зар се тако учи?", а ја се још
претварам и питам: "Шта?"
Она ми каже: "Јована, драга, ово је неки нови
предмет, како се оно зове?!"
„Ах да, љубавологија!" Онда долази мала
расправа.

Помозите ми некако или ми реците
да ли и код вас има нешто слично
или да се забринем и схватим
да је ово само нешто моје лично!

Кад боље размислим, има ту помоћи,
концентрација је веома битна,
када се учи, онда се учи,
не желим никог овим да мучим.

За сањарење и љубав само смета школа,
за то се само распуст сачекати мора!

Јована Грововић, 6.а

Пријатељ

Пријатељ, љуби у свако доба.

Он увек поред тебе стоји
и сретне и тужне дане
с тобом дели.

Пријатељ се не може скрити .

Он је као сунчев сјај што те грли.

Он са тобом полако
из дана у дан
и твој живот живи.

Понекад ће са твога лица
обрисати по коју сузу,
и поклонити ведро небо
с пуно сјајних звезда.

А ако будеш
остављен од свих,
од њега се нећеш скрити.
Он ће увек поред тебе бити
да те нежно, благо теши.

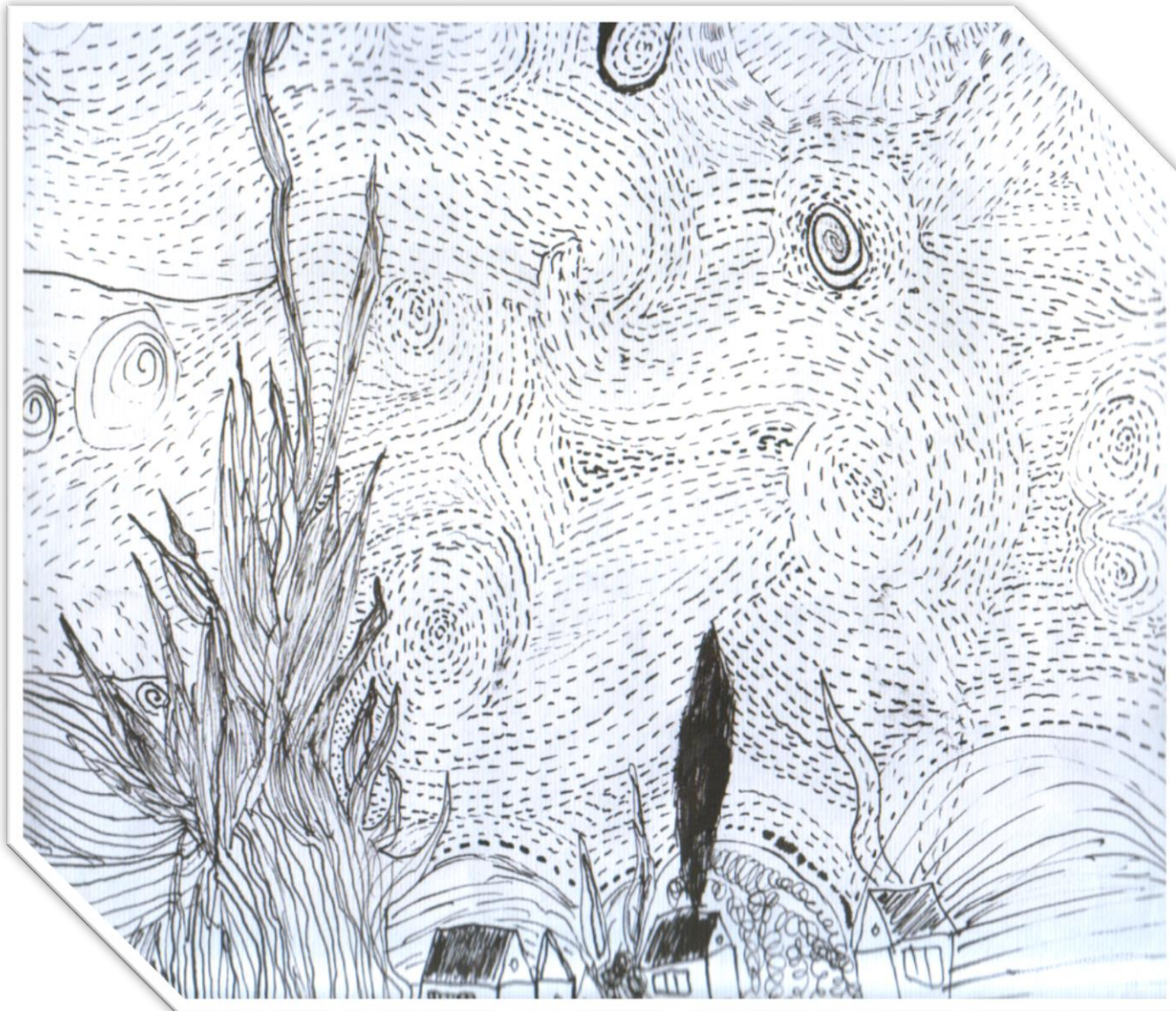
Пријатељ није ту
само кад ти је потребан.

У сваком тренутку
очекује да и ти ка њему
испружиш своју руку.

Само један поглед,
топла реч,
вратиће му осмех,
наду и срећу.

Пријатељ вечно постоји,
са њим је овај свет
још лепши и бољи.

Алина Мазур, 8.а

Шта је то пантомима?

Пантомима је кад глумиш нешто свима
па се ту појави и онај Сима.
Забушава те, па ти и његове речи знам досаде,
а где су они звуци, што се не појаве?
Ехх... у пантомими говорити не смеш стварно
јер ће онда све постати кварно.
Реци неком да ти покаже пантомиму
па стварно брига те и за Симу.
Ради посао пантомиме свој
и немој да се уплашиш као ној.
Веруј ми то је игра пантомима, веома је лака
у њој можеш бити чак и сврака.

Ана Пашић, 5.а

Зашто је немогуће живети вечно

Вода ће увек, заувек тећи,
али ти немој мени рећи
да звезде имају крај,
јер не постоји човек тај
који то може рећи,
и нема ни једне пећи
у којој пламен заувек сја.

И ниједне очи
неће бити плаве као твоје
јер нема ниједне ноћи
коју звезде не кроје,
а као и те очи плаве твоје
звезде ће нестати једног дана,
а када светом завлада тама
остаје само питање једно:
Зашто је немогуће живети вечно?

Радмила Бјелопетровић, 8.а

О сновима

Какав вам је био последњи сан?
Да ли вам је био сунчан дан,
или музика гласна,
или игрица добра,
или шта?

Можда га се и не сећате,
можда га се и сећате,
ко то зна, само ви!

Разни снови долазе,
али и брзо одлазе.
Никада се не зна шта ће се сањати?!
Можда дух и вештица,
а можда и обична шестица.

Све је могуће у њима,
у нашим малим сновима.
Било је у њима
и мачака и игара
и неколико другара.

Било је баш свега,
само не онога што треба.
Шта ћете, такви су снови,
некад лепи, некад ружни,
али то није важно,
само забава у њима делује снажно.
Зато вам предлагем
да легнете у кревет,
тачно у девет
и утонете у лепи сан,
док не сване нови дан!

Анђела Матин, 5.а

Сањам о ...

Сањам да сам вила
и да имам крила,
да летим свуда
и помажем свима.

Сањам да сам пчела малена
да летим ливадама,
да миришем цвет,
да сакупљам мед.
Сањам да сам цвет
да омиришем свет.

Да ме сви воле
и за мене у дому своме
башту моле.

Николина Пашић, 5.б

Богатство

Није богатство имати новац,
нису богатство све испуњене
жеље,

богатство је радост,
срећа и весеље.

Нису богатство две палате,
Нису богатство два спрата,
богатство је имати породицу,
сестру или брата.

Теодора Карајков, 3.а

Пролеће

Стигло је пролеће
у моје село.
Роде и ласте прелећу
преко поља весело.

Сунце полако вири,
није још потпуно изашло,
али на једно око шкиљи,
и смешка се враголасто.

На шареном, зеленом
тепиху
мириси се шире у
далеком луку.
Вредне пчелице ужурбано
зује,
а птичице на све стране брује.

Крошње дрвећа су беле боје,
кад ветар дуне,
све латице одлете
у широко поље.

Сара Санто, 5.а

Двориште

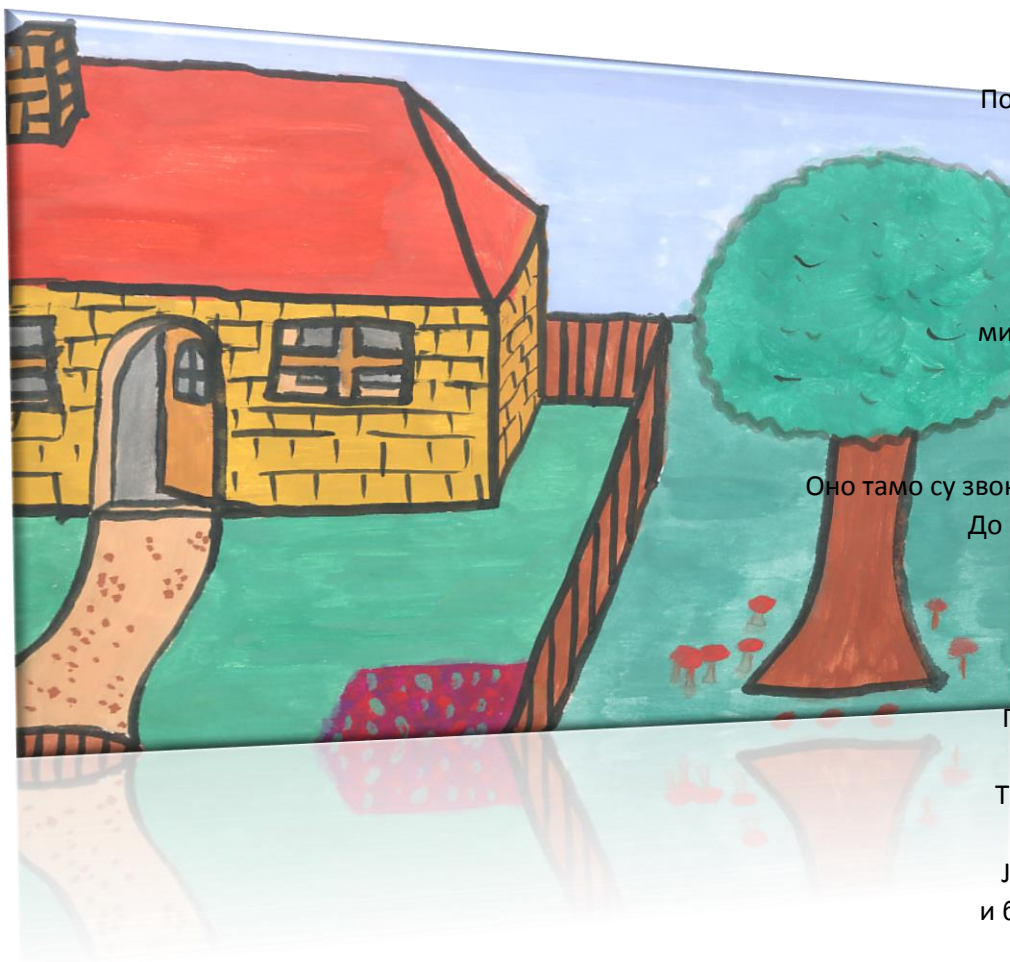
После зиме, кад пролеће стигне,
заблеста двориште моје.
Наше цвеће латице дигне,
па свуда проспе шарене боје.

Ко мали ђаци прваци,
мирисни зумбули поносно стоје!
Мирисом маме зујалице,
најбоље другарице своје.

Оно тамо су звончићи, наранџасти балончићи.
До њих грумен плавих љубичица,
а око њих мноштво пчелица.

Ту су и отмене беле раде,
украш сваке баште и ливаде.
Поносно се отворио ноћ и дан,
прави правцати лепотан.
Трешње и вишње су пуне цвета
и кајсија шири цветиће своје.
Још само да јоргован процвета
и биће најлепше двориште моје.

Минеа Штрангар, 5.а

КРИЛА ДЕТИЊСТВА

Не заклањајте ми Сунце,
јер хоћу још да летим.
Не газите ми траву, још бих по њој
весело да трчим.
Пустите ове летње капи кише
да умију лице, срећно, моје,
и нек несташни, топли ветар
очешља косе што песму поје.

Не журите облаци, дуго
желим да вас се сетим.
Не берите ми цвеће, нек још
по ливади мирише.
Не стишавајте зрикаваце у овој ноћи
с њима ћу да заспим,
и не сеците ми крила
јер хоћу са својим детињством
још дуго да летим.

Алина Мазур, 8.а

Шта бих мењала да могу да вратим време уназад

Све је прошло тако брзо. Нисам стигла да урадим много ствари. Време као да ми је пролетело пред очима. Од свих тих ствари које сам могла да урадим, а нисам, једну бих издвојила као посебну.

Та једна, веома важна ствар, јесте време које сам провела играјући се уместо да сам била са својим вољеним особама. То мало времена што сам проводила с њима углавном бих, не намерно, све њих нервирала и безразложно се свађала.

Сада бих све дала да могу да вратим време. Све бих могла да урадим и ништа ми не би било тешко, само да могу да добијем један дан у прошлости. У том једном дану мог путовања кроз време, променила бих све оне ружне и некултурне ствари које сам урадила. То не би био лак задатак, али се не бих ни лако предала.

Када боље размислим, ствари које сам рекла и оне које сам урадила можда и нису биле онолико страшне колико ми се чине, али, свеједно, сматрам себе кривом.

За све оне који су плакали због мене, који су били тужни или повређени, сада бих вратила време и све те сузе заменила осмесима.

Радмила Бјелопетровић, 8.а

Необичан дан

Освануо је диван дан, Николина, Минеа и ја смо отишле у возњу бицикла. Пожелеле смо да одемо у шуму и да тамо будемо што дуже. Разапеле смо шатор, а ја сам у потрази за гранчицама упала у једну огромну рупу. Викала сам и викала, али нико се није одазивао. У једном тренутку нешто је шушнуло. Уплашила сам се јако, кад оно Минеа, дошла је да ме спаси. Отишле смо у наш логор и потпалиле ватру. Николина опремљена кофама, отишла је по воду. Минеи и мени већ је досадило да је чекамо и бациле смо се на браће јабука с оближњег дрвета. Ја се нисам пењала јер сам сматрала да нисам вешта у томе. Минеа је бацала јабуке, а ја сам их вешто хватала. Пар секунди касније Минеа је узвикнула: „Помози!“ Прекасно сам стигла и видела – моја другарица виси на дрвету и маше и ногама и рукама. Да ствар буде још више замршена, Николина долази мокра до голе коже, али са пуним кофама воде. Некако сам помогла Минеи да сиђе. Николина се пресвукла и испричала нам шта јој се догодило. „Веверица ми је омела пажњу“, рекла је, а нас две смо праснуле у слатак смех. Полако, врло полако, падао је мрак, а месец нам је био једина светиљка. Река је била као огледало, у њој смо виделе округлу белу куглу. Дивиле смо се том призору, али смо се и уплашиле једног шума и побегле у шатор. Нисмо часиле ни часа, већ смо биле спаковане и спремне за пут. Наравно, отишле смо кући.

Сутрадан, упркос забрани упућеној од стране наших родитеља, отишле смо на купање, и у пар минута, почела је нова авантура.

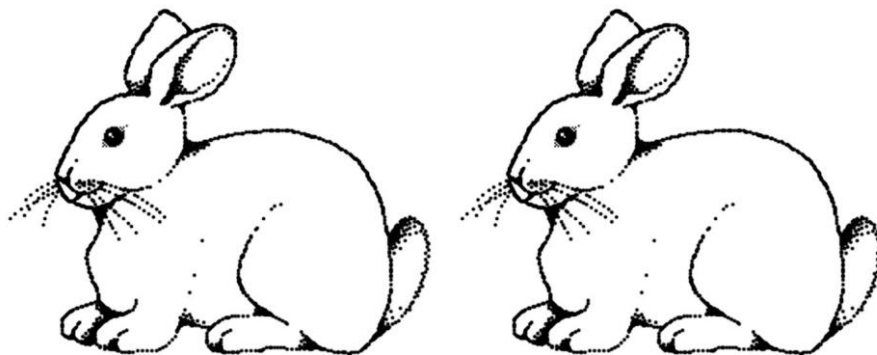
Ивана Кустурин, 5.б

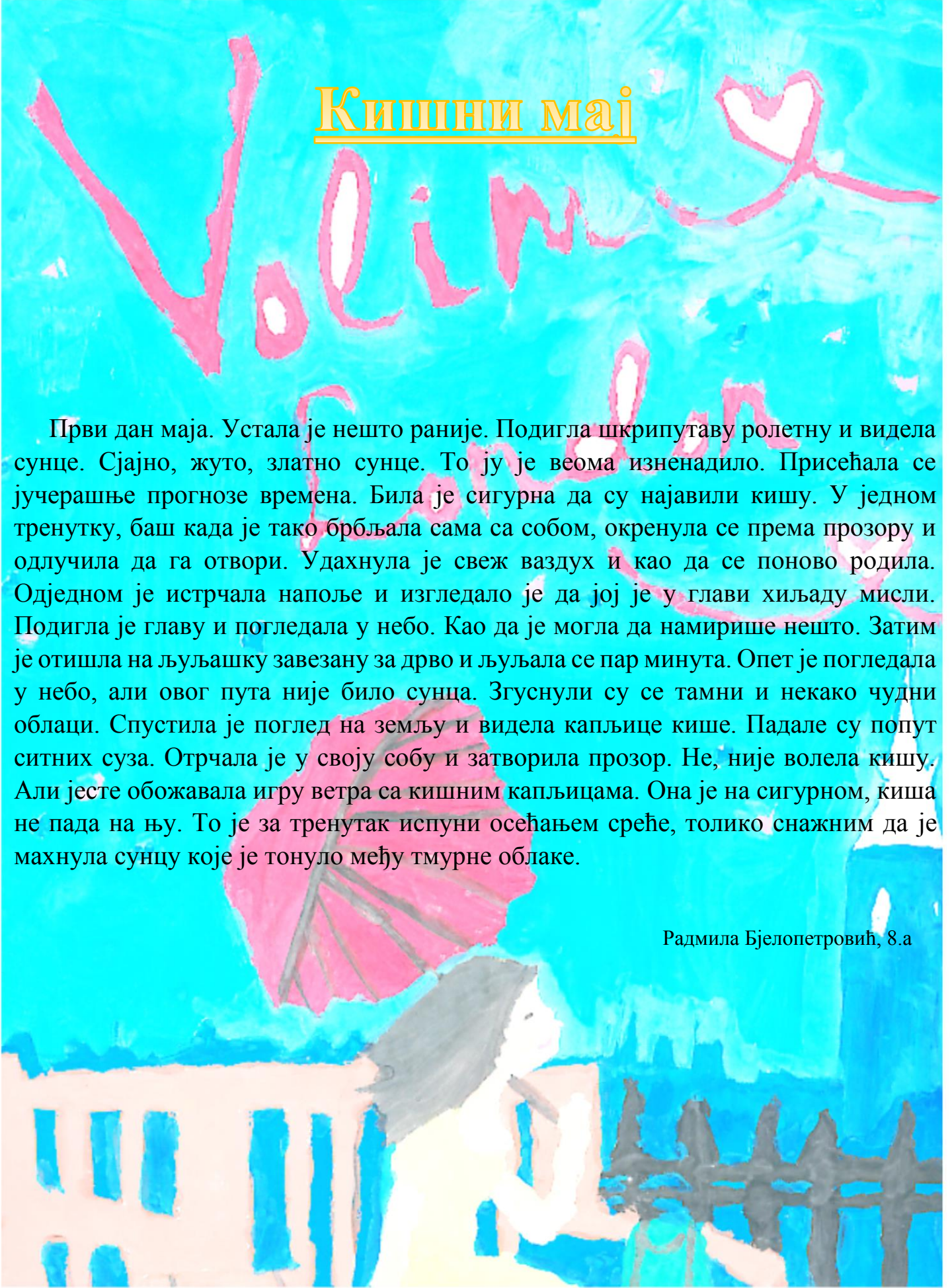
ОНОГ ДАНА КАДА ЈЕ ПРИРОДА ПРОГОВОРИЛА

БИЛА САМ У ШУМИ И ЗАЧУЛА НЕКЕ ГЛАСОВЕ. ЈАКО МЕ ЈЕ ЗАНИМАЛО ЧИЈИ СУ И ОДАКЛЕ ТАЧНО ДОЛАЗЕ. БРЗО САМ ОТРЧАЛА ДУБЉЕ У ШУМУ И ВИДЕЛА РЕКУ КОЈА ЈЕ ТУЖНО РАЗГОВАРАЛА СА ЦВЕТОМ КОЈИ ЈЕ БАШ ТАДА РЕКАО: „ЉУДИ ДОЛАЗЕ И ЗАГАЂУЈУ ОВУ ЛЕПУ ПРИРОДУ!“ КАДА САМ ТО ЧУЛА, ОДМАХ САМ СХВАТИЛА О ЧЕМУ ЈЕ РЕЧ. ОТИШЛА САМ ДО ЊИХ И РЕКЛА ИМ: „НИСУ СВИ ЉУДИ ТАКО ЛОШИ, ИМА И ОНИХ ДОБРИХ КОЈИ ЖЕЛЕ САЧУВАТИ ПРИРОДУ.“ НЕКО ЈЕ ВРЕМЕ БИО МИР И ТИШИНА, ПРЕКИНУЛА ГА ЈЕ РЕКА СВОЈИМ БУЋКАЊЕМ И УДАРАЊЕМ О КАМЕЊЕ. ОДЈЕДНОМ, ДОЛЕТЕЛЕ СУ СВЕ ПТИЦЕ И ДОШЛЕ СВЕ ЖИВОТИЊЕ, УПЛАШИЛА САМ СЕ. МЕДВЕД КОЈИ ЈЕ СТИГАО ПРВИ, УПИТАО МЕ ЈЕ: „ШТА ХОЋЕШ ОД НАС, ЗАШТО СИ ДОШЛА?“ УПЛАШЕНО САМ ОДГОВОРИЛА ДА САМ ЗАЧУЛА ГЛАСОВЕ И У МЕНИ СЕ ПОКРЕНУЛА РАДОЗНАЛОСТ. ОН СЕ САМО НАСМЕЈАО. РЕКА ЈЕ ПРОГОВОРИЛА: „МИСЛИМ ДА ОНА ВОЛИ ПРИРОДУ“. ЦВЕТ ЈЕ ИЗЈАВИО ДА НИЈЕ БАШ СИГУРАН ДА МОЖЕ ДА МИ ВЕРУЈЕ. МЕДВЕД ЈЕ СМЕКШАО, ПРИЧАО МИ ЈЕ О ЉУДИМА КОЈИ УОПШТЕ НЕ БРИНУ О ЖИВОТИЊАМА, ДА ИХ ЛОВЕ И УБИЈАЈУ. КРЕНУЛЕ СУ МИ СУЗЕ, ОКРУТНОСТ И НЕМИЛОСРДНОСТ МЕ УЗНЕМИРИ. ОТРЧАЛА САМ КОД РОДИТЕЉА И ИСПРИЧАЛА ИМ СВЕ ШТО САМ САЗНАЛА ОД МЕДВЕДА, РЕКЕ И ЦВЕТА. СЕСТРА МИ ЈЕ РЕКЛА ДА ГОВОРИМ ГЛУПОСТИ. ВРАТИЛА САМ СЕ СВОЈИМ ПРИЈАТЕЉИМА И ЛЕПО И ДУГО СА ЊИМА ГОВОРИЛА. ПРИ РАСТАНКУ САМ ИХ ЗАМОЛИЛА ДА БУДУ ХРАБРИ И ОДВАЖНИ У БОРБИ ЗА СВОЈ ЖИВОТ.

Анђела Матин, 5.а

ОБОЈИ МЕ! ☺

Кишни мај

Први дан маја. Устала је нешто раније. Подигла шкрипугаву ролетну и видела сунце. Сјајно, жуто, златно сунце. То ју је веома изненадило. Присећала се јучерашње прогнозе времена. Била је сигурна да су најавили кишу. У једном тренутку, баш када је тако брбљала сама са собом, окренула се према прозору и одлучила да га отвори. Удахнула је свеж ваздух и као да се поново родила. Одједном је истрчала напоље и изгледало је да јој је у глави хиљаду мисли. Подигла је главу и погледала у небо. Као да је могла да намирише нешто. Затим је отишла на љуљашку за везану за дрво и љуљала се пар минута. Опет је погледала у небо, али овог пута није било сунца. Згуснули су се тамни и некако чудни облаци. Спустила је поглед на земљу и видела капљице кише. Падале су попут ситних суза. Отрчала је у своју собу и затворила прозор. Не, није волела кишу. Али јесте обожавала игру ветра са кишним капљицама. Она је на сигурном, киша не пада на њу. То је за тренутак испуни осећањем среће, толико снажним да је махнула сунцу које је тонуло међу тмурне облаке.

Радмила Бјелопетровић, 8.а

РАЗМИШЉАЛИ СМО на тему мостова

Од своје четврте године волим мостове. Увек када смо ишли на дуга путовања, и прелазили преко великих мостова, осећала сам се као да летим, као да сам на небу, да гледам у цео свет.

Има један прелеп, велики, можда чак и највећи на овоме свету, који је на мене оставио најлепши утисак. Највише волим да се провозам испод њега бициклом или ролерима. Испод моста протиче прелепа зеленоплава река Неретва која се улива у море. Неретва је богата разноврсном рибом и бројним птицама по чему је и познат природни резерват „Хутово благо“. Постоји још један за мене јако леп мост на којем се фотографишем. Са њега храбри и одважни момци скачу и лете као птице. Тај стари мост се налази у граду Мостару чија је лепота надалеко чувена. Бројни туристи из целог света га посећују. Често, када сам код баке, пошто је мост близу, волим да се прошетам и седнем уз обалу, да посматрам рибице у бистрој води које се скривају у сенци моста. Посебну лепоту мост има ноћу, када се светилке упале, заљубљени парови шетају, а шум воде даје посебну мелодију. Волела бих да људи граде много мостова, јер они спајају људе, и да нико никада и не помисли да их руши.

Мија Милер, 5.а

Мостови су руке које спајају људе и обале, помажу да пређемо на другу страну. И када је лето и када је зима, они су срећни јер помажу људима. Да нема мостова, осећали бисмо се попут звери затворених у кавезу. Они поносно стоје и по киши и по снегу, чврсти су попут стене. Чувају многе тајне. Дочекују и испраћају људе, виде много различитих аутомобила, камиона, мотора, чамаца. Чују песму птица, крекет жаба и звук бродова. Мостови су наши пријатељи, увек су ту да нам помогну. Захваљујући њима сви смо повезани другарством.

Минеа Штрангар, 5.а

Најчешће прелазим преко бетонских мостова. Када сам био на једном великом мосту, мислио сам да ће пући, а ми одлетети. Али, то се није десило. Стајао је чврсто и стабилно. Учини ми се да сви они крију неку тајну од нас. Када чујем да се направи нови мост, то је за мене као да је настао нови живот.

Дејан Перишкић, 5.а

ЧИТАЛИ СМО, ИЗДВАЈАМО...

Мртво море, данас

Приповетка „Мртво море“ Радоја Домановића може се посматрати и као савремена прича о земљи Србији. И данас су, као и пре више од сто година, људске нарави у овој земљи у потпуности исте.

Велика већина је остала примитивна, а телевизија и медији то још и подржавају. Свака друга ТВ станица приказује шпанске или турске серије којима се народ само затупљује и заглупљује. Све је мање научних и образовних емисија из којих би се нешто могло научити или које би знатижељницима омогућиле корисне информације. Данас девојчице и девојке имитирају певачице Пинк телевизије и тако губе своју интелигентност и креативност, па чак и стил одевања. Али, ипак, баш као и у Домановићевој сатири, постоје они који читају, уче, образују се... Они који посећују позоришта, одлазе на музичке концерте. И они су, ето, пуно пута били исмевани, омаловажавани и осрамоћени, за свој рад недовољно плаћени... Они који имају план за будућност и који би желели да постану нешто у свом животу, мораће као и у доба када је писано „Мртво море“, једноставно да оду негде где их средина поштује.

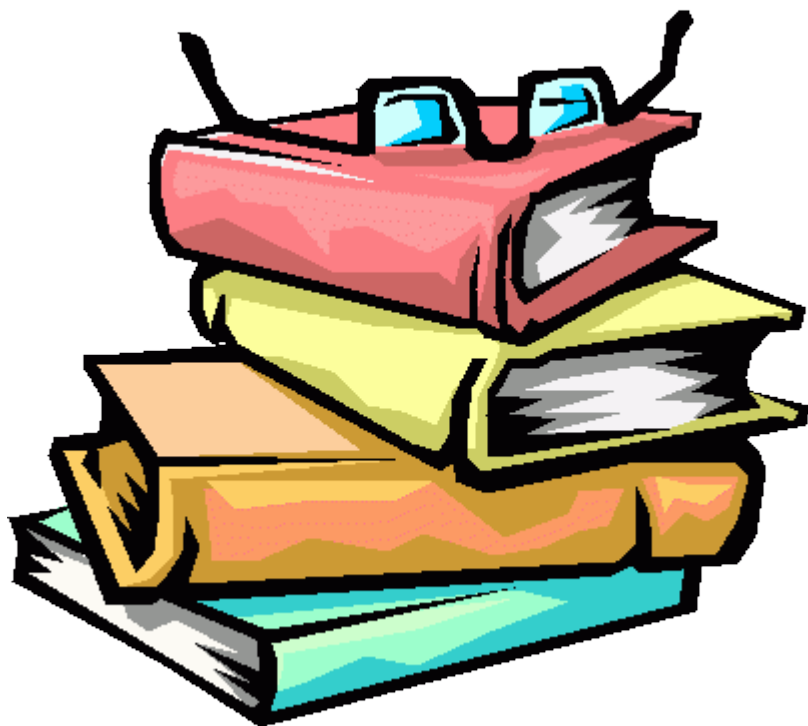
Наравно да и данас постоје људи који исмевају паметне и учтиве људе. Не виде себе колико су глупи, заостали и заокупљени сопственим будалаштинама. Јер човек данас види трн у туђем оку, док у свом не види ни пањ.

Јелена Мучалов, 7.а

Приказ ликова из романа „Робинсон Крусо“

Робинсон Крусо ме је јако изненадио. Зачудило ме је то што човек који је добио толико савета ипак одлучује да оде од куће, а у њему превлада слабост. Необично је и то што Робинсон показује више љубави према Петку него према својим родитељима. И мада је отац Робинсону рекао да је најбољи слој људи – средњи сталеж, он је хтео да буде богат, да има своје слуге и заштитнике. Петко, мада људоджер, био је захвалан за избављење, волео је да помогне и да прими знање. Чини се да је Робинсон помало и заслужио такав живот на острву јер се окреће Богу само када је у невољи. Међутим, он се спасао само захваљујући свом труду и муци, то је довољно за искупљење.

Младен Базина, 5.6.

„Аутобиографија“ (комичне епизоде)

Роман Бранислава Нушића има много комичних епизода. То је роман о животу, несташлукима, авантурама дечака, наратора, одраслог младића и зрелог човека. Његово детињство обележено је несвакидашњицама и лудоријама. Постављао је помало чудна и смешна питања: „Зашто магарци не иду у школу?“, „Ко је волу ставио рогове?“, „Да ли су Сунце и Месец муж и жена?“ Једанпут је слагао родитеље да је положио испит и за награду је добио дукат. Наравно, када су сазнали истину, добио је батине. Полиција га доводи кући, дечак је под казном, а гости су те вечери дошли у посету. Пошто је био љут, јер му није било дозвољено да изађе из собе, он се ушуњао у кухињу, тарту је изобличио, у кафу је сипао со и направио још стотину чуда.

Математика му није ишла и предложио је оцу да иде на часове код свога друга који је још мање знао од њега. Тај новац је трошио као цепарац. Правио је масакр са сестриним луткама, брату у ципелу сипао катран, ципелу су морали да режу; сваком пролазнику качио реп; кренуо је са друговима у черупање гусака и једва су се извукли, само неки су прошли без батина када их је кућепазитељ приметио. Када би нешто згрешио, попео би се на дрво, али су га родитељи брзо примамили колачима. Његове љубави, од прве до последње заокупљају нашу пажњу. Декламовање стихова на гробљу где су се састајали, заљубљивање у удату жену, предлог њеног мужа, последња љубав – његов брак, на послетку и сама смрт, изузетно су духовити.

Ми бисмо вам топло препоручили да прочитате овај роман и слатко се исмејете.

Тамара Кљаић, Ана Петровић, Игор Банић, Николина Туркаљ, ученици 6. разреда

НОВИНАРСКИ ПОКУШАЈИ

*Енглески је кључ који отвара многа врата
(Разговор са наставницом Иваном Ковач)*

Како сте се определили за енглески језик? Одувек сам желела да студирам енглески језик јер сматрам да је то леп језик који нам пружа мноштво могућности.

Како вам је на послу? Веома лепо и динамично. Сваки дан представља једно ново искуство.

Да нисте наставник шта бисте били? Не знам.

Да ли сте увек били одличан ђак? Да, и у основној и у средњој сам била одличан ђак.

Како вам је било на факултету? Јако занимљиво, стекла сам пуно пријатеља и научила много ствари.

Колико година радите у Основној школи „22.октобар“? Три године.

Да ли су деца послушна на часу? Углавном јесу.

Да ли сте некада били у Енглеској? Јесам, два пута, посетила сам само Лондон, али волела бих да посетим и друге градове.

Шта за вас представља енглески језик? Енглески за мене представља извор могућности и кључ који отвара многа врата- пријатељства, образовања, путовања.

Да ли волите да радите са децом? Волим, мада то понекад може да буде веома напорно и захтева много стрпљења.

Који је разред најуспешнији? То је јако тешко проценити, ситуација се стално мења.

Који је разред највреднији? У сваком одељењу има добрих ученика који заслужују похвале.

Да ли волите да прегледате контролне задатке? Не.

***Најбитније је да научите да слушате музику
(Разговор са наставником Јосипом Чапом)***

Зашто сте се определили за музичку културу? Од малена волим музику.

Да ли вам је било тешко на факултету? Када се нешто воли није тешко, али захтева много труда.

Да нисте наставник музике шта бисте били? Био бих кувар.

Коју генерацију ученика издвајате? Не смем да одговорим на ово питање. Све иде по свом току. Петаци су најбољи, али се све код њих мења када дођу у старије разреде.

Да ли сте некој генерацији били разредни старешина? Нисам, али бих волео да будем.

Колико година радите у школи? У школи радим две године.

Који инструмент свирате? Трубу.

Коју врсту музике слушате? Највише слушам џез музику.

Која вам је омиљена песма? Nature boy- Nat King Cole

Да ли бисте могли издвојите вама омиљену групу и певача? Мој омиљени певач је Тони Бенет (Tony Bennett), а група Fourplay.

Трубу свирате за своју душу или свирате у групи? Сврам у три бенда, наступамо на фестивалима и у клубовима.

Можете ли нам рећи називе бендова са којима свирате? Замало џезери, Zian Crew, Unlimited Jazz Kvartet.

Шта је најважније да научимо из музичке културе? Најбитније је да научите да слушате музику и да развијете музички укус.

Најтеже ми је када закључујем оцене
(Разговор са наставницом Драгицом Кнежевић)

Колико дуго се бавите овим послом? Двадесет и четири године.

Да ли волите свој посао и колико вам је занимљив? Волим децу и волим рад са децом, да ми није занимљив, не бих га радила. Свака генерација је нови изазов за мене.

Шта за вас представља историја? „Историја је учитељица живота“, рекао је Херодот.

Колико су ђаци којима предајете успешни? Морам рећи да су ученици којима предајем успешни на такмичењима. Ове године се навршава двадесет година како водим ученике на разна такмичења из историје и географије.

Који ђаци су најпаметнији? Сви су паметни, неко ради више, неко мање.

Отпратили сте много генерација, зар не? Испратила сам шест генерација.

Да ли сте задовољни радом ђака? Сви могу још више и још боље. Желим да моји ђаци иду мојим стопама.

Да ли вам је било тешко на факултету? Било је понекад тешко. Али, у животу успевају најупорнији и највреднији.

С обзиром да предајете и историју и географију, шта бисте радије изабрали?

Равномерно волим да радим и један и други предмет, географија је деци лакша.

Шта мислите, у ком је разреду градиво из историје најлакше? За сваки узраст историја би требало да буде занимљива ђацима.

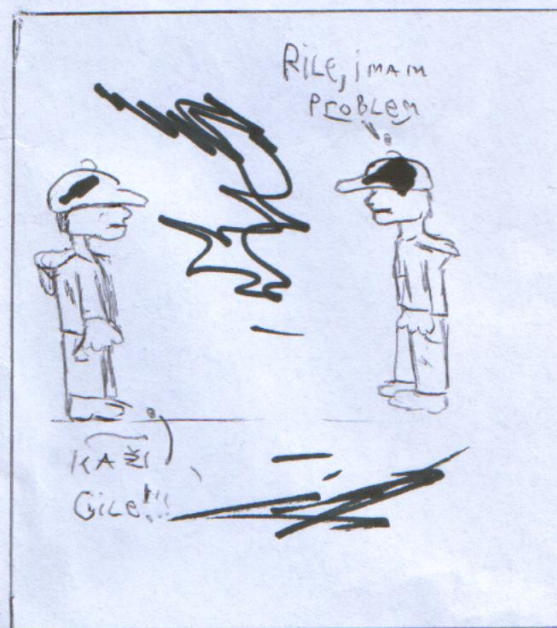
Која је по вама најзанимљивија област историје у петом разреду? По мени, то је Стара Грчка.

Да ли су вас за ово време ученици разочарали? Не, нису. Задовољна сам својим ђацима, какве су оцене имали код мене у основној, такве имају и у средњој школи. Многи од њих сада су већ успешни људи.

Шта је за вас најтеже у овом послу? Најтеже ми је када закључујем оцене, и то када морам да дам слабију оцену.

Разговоре водили: Дејан Перишкић и Кристијан Нађ

Prvi GASTAVAN SA DEVOJKOM

KRAJ

Шарена страна

МИ У ОГЛЕДАЛУ

У нашој школи организован је 21. марта поводом Светског дана поезије песнички конкурс под називом „Распевана кутија“. На наш конкурс пријавило се 19 учесника, такмичара, њих шесторо од првог до четвртог разреда. Добили смо укупно 29 песама. Све оне су тематски различите, са мотивима пролећа, сунца, детињства, мајке, светлости, срца. Жири у саставу: Марија Мргић, Соња Ђорђевић, Бранко Ђурчић донео је одлуку о најбољим радовима. Једногласно, жири је изабрао 2 најбоље песме у нижим разредима: **„Дошла је зима“, Теодоре Карајков, 3.а** **„Јесен је, јесен рана“ , Драгане Павасовић, 4.а.** Једногласно, жири је изабрао 3 најбоље песме у вишим разредима: **„Желим да будем дете“, Јоване Громовић, 6.а, „Погледај у небо“ Радмиле Бјелопетровић, 8.а и песма „О сновима“, Анђеле Матин, 5.а**

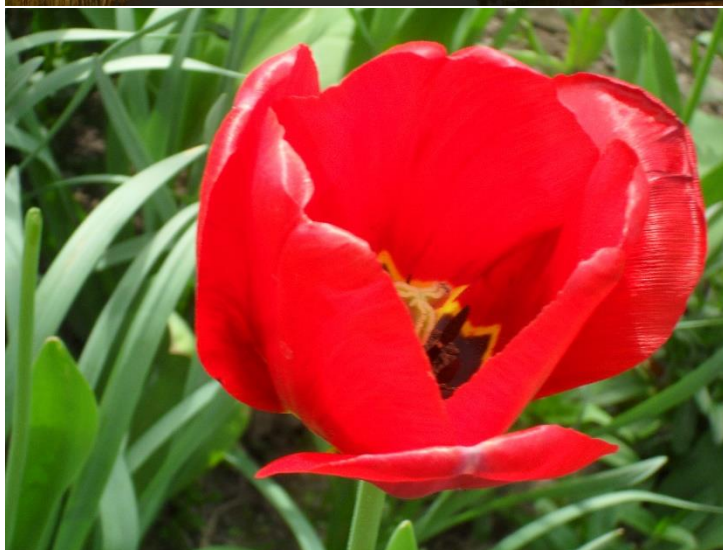
22. маја 2013. ученици наше школе посетили су Биље (Хрватска) и надметали своје снаге у Старим спортовима. „Јаје у жилици“, „Скакање у врећици“, „Навлачење конопа“, „Крос“ су дисциплине у којима смо се и ми такмичили. Освојили смо и награде. Мија Милер и Вања Добош у игри „Јаје у жилици“ освојили су 3. место, исто место за „Скакање у врећи“ освојила је и Ивана Кустурин, 5.б

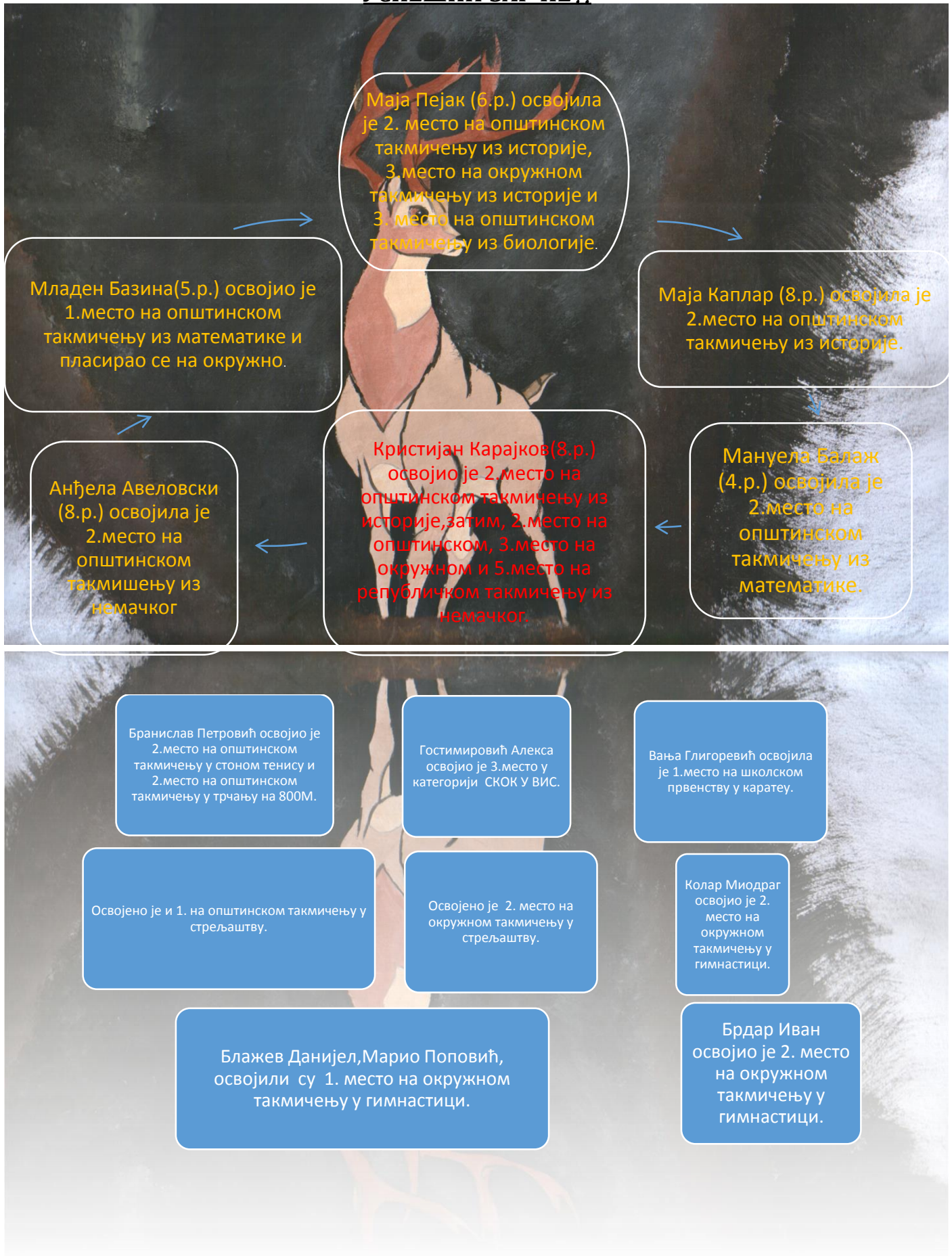
Када је Божић, код нас је весело. Представу под називом “Деда Мраз” организовали су ученици 3.а са својом учитељицом Мирјаном Балаж.

Учествовали смо у манифестацијама које је организовао Културни центар и то у избору најбоље фотографије.

УСПЕШНИ ЗАР НЕ?!

У часопису коришћене слике: Т. Кљаић, Ј. Тепшић, М. Чузи, М. Базина, И. Кустурин, М. Кустурин, А. Милер, М. Милер, А. Матин, Н. Туркаљ.

Уредништво часописа:

1. Оснивач **Никола Везмар**, професор историје
2. **Соња Ђорђевић**, професор српског језика и књижевности са ученицима 5. и 6. разреда
3. **Бранко Ђурчић**, професор књижевности са ученицима 7. и 8. разреда
4. **Зоран Стојановић**, професор информатике са ученицима 5,6,7,8 разреда
5. **Зорка Шапоња**, наставник ликовне културе са ученицима 5,6,7,8 разреда